

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דרשות 097 הילד הפנימי תשעד

דרשות 097 הילד הפנימי תשעד

כיצד נחנך ילדינו לאמונה בו יתברך שמו

□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□

יש מנהג ישראל בערב חודש סיוון להגיד את תפילת השל"ה על הבנים, על אברהם אבינו נאמר, לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אֲחֵרָיו וְשִׁמְרוּ דְרָכָי ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט" (בראשית יח' ט') לאחר מכן כתוב על אברהם "וְהָאֵמֶן בְּה' יִחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה" (בראשית טו' ו'), מה החידוש במיוחד אצל אברהם אבינו שהוא מאמין בקב"ה? אברהם אבינו נקרא ראש למאמינים (פסיקתא זוטרית על שה"ש ד' ח'), ראש לכל המאמינים.

ננסה קצת להתבונן להבין מה זה המושג שנקרא אמונה, לפי זה להבין מדוע אברהם נקרא ראש למאמינים ובעזר ה' לפי זה להבין למעשה, איך אנחנו משרישים אמונה אצלנו בבני הבית.

מהו הפירוש של המילה אמונה בלשון הקודש?

במגילת אסתר (ב' ז') אנחנו קוראים על מרדכי "וַיְהִי אִמָּן אֶת הַדָּסָה" ביאור המילה אִמָּן זה מגדל, אמונה נקראת אמונה מלשון אם, אמא, "וַיְהִי אִמָּן אֶת הַדָּסָה... כִּי אֵין לָהּ אָב וְאָם..." ומרדכי היה לה גם לאב וגם לאם זו הכוונה אִמָּן אֶת הַדָּסָה, שגידל אותה במקום אמא.

מה הדבר הראשון שכל תינוק שנולד מאמין בו? הדבר הראשון הוא האמונה באמא שלו, אם הוא לא יאמין באמא שלו אז הוא לא יאכל וימות, הדבר הראשון שכל אחד מאיתנו מאמין בו זה באמא שלו שהיא באמת תגדל אותו ותזון אותו ותדאג לו.

אם כן, האמונה נקראת אמונה מלשון אם והדבר הראשון של אחד מאיתנו מאמין בו, זה באמא שלו.

האם לאברהם אבינו היה אמונה שלימה באמא שלו? אברהם אבינו נצטווה "לֶךְ לְךָ מֵאֶרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ..." (בראשית יב' א'), הוא מתנתק מהבית של ההורים שלו, וזה מה שנאמר באברהם אבינו וְהָאֵמֶן בְּה' יִחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה", כי אצל אברהם אבינו, האמונה הראשונה לא היתה שלימה ואם הוא מאמין זה חידוש גדול!

אמונה באמא

במשך החיים אנחנו מאמינים כביכול בהרבה מאוד דברים, אבל הדבר הראשון שאנחנו מאמינים בו, זה האמא.

למה הקב"ה עשה את זה באופן כזה שמשעה שהאדם נולד, מיד יש לו אמונה באם? בוודאי שהתכלית של האמונה היא להאמין בקב"ה! אבל מה הכלי? מה הדרך? מה המשל? מכוח מה יהיה לאדם כוח להאמין? אלא הקב"ה ברא אותו באופן כזה שמיד שהוא נולד יש לו אמונה באם, על ידי כך הוא קונה אמונה, ומכוח כך הוא יוכל לאחר מכן להאמין בקב"ה.

לפי זה יש להבין ברור מאוד, האמונה שאנחנו מאמינים בקב"ה, היא באה מכוח האמונה שאנחנו מאמינים באם שלנו ועל ידי כך אנחנו יכולים לגדול לאט לאט ולהגיע לאמונת ה', אם האמונה באם חסרה, יהיה קשה מאוד להגיע לאמונה בקב"ה.

"שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֶבְיָךְ וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹכַת אִמְךָ" (משלי א' ח'), האב והאם מלמדים את הבן, מאיפה יש כוח לאב ולאם ללמד את הבן? כל מי שמלמד אחר, אז חייבים להאמין לו, הרי הגמרא במסכת שבת (לא.) "ת"ר מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי אמר לו כמה תורות יש לכם אמר לו שתים תורה שבכתב ותורה שבעל פה א"ל שבכתב אני מאמיןך ושבעל פה איני מאמיןך גיירני ע"מ שתלמדני תורה שבכתב גער בו והוציאו בניזיפה בא לפני הלל גייריה יומא קמא א"ל א"ב ג"ד למחר אפיך ליה א"ל והא אתמול לא אמרת לי הכי א"ל לאו עלי דידי קא סמכת דעל פה נמי סמוך עלי"

הרי שהלומד צריך להאמין למלמד שזה כך, מאיפה הילד מקבל תורה מאביו ואימו? כי הוא מאמין להם שזה האמת, הילד מאמין לאם ולאב, האם הם באמת נאמנים לו? הוא מאמין להם, האם הם נאמנים לו לאורך כל החיים? אם האבא והאמא רוצים לגדל ילדים שבאמת מאמינים לבורא עולם, מה הכלי? מה השביל שמכוחם הם יכולים ללמד אותו אמונה? מכוח מה שהוא מאמין להם והם נאמנים לו. עד כמה שכאשר הילד גודל ההורים לא נאמנים לו באופן שלם, אם הכלי של האמונה בעיניהם נפגם, איך הם יחנכו אותו להאמין בבורא עולם?

אמונה בעצמי

וביתר עומק, כל אמונה היא מתחילה לא במה שאני מאמין במשהו אחר, אלא היא מתחילה במה שאני מאמין בעצמי, האם אני נאמן לעצמי? רוב בני אדם אינם נאמנים לעצמם, הם לא מאמינים לעצמם! אם אדם לא מאמין לעצמו, אי אפשר שמישהו אחר יאמין לו, הוא לא יכול לחנך בני בית שיאמינו בקב"ה!

יש כוח פנימי בתוך הנפש של כל אחד מאיתנו, שהוא נאמן לעצמו. מה זה הכוח הזה שהוא כוח הנאמנות של האדם לעצמו? כל אחד מאיתנו שוגה, כל אחד מאיתנו טועה וכל אחד מאיתנו נופל, מי שנאמן לעצמו, ברגע שהוא שוגה, ברגע שהוא טועה, ברגע שהוא נופל, הוא מיד עושה תשובה וחוזר למקום האמיתי שלו. אבל אם הוא מרגיש שהאמת היא אחת, והחיים שלו נראים בצורה אחרת, אז הוא לא נאמן לאמת שאותה הוא עצמו מכיר, הרי שאין לו אמונה בעצמו, בתוך עצמו!

הכוח של האמונה, צריך להבין את זה ברור, הוא לא ביחס רק לדבר שנמצא חוצה לי, אני מאמין לראובן, אני מאמין לשמעון, אני מאמין לאבא ואמא, אני מאמין לרב, אני מאמין לקב"ה, בוודאי שזה גם נמצא שם, אבל ההתחלה של כוח האמונה, היא מה שאני מאמין לעצמי. אם אני לא מאמין לעצמי, אז כוח האמונה שבי נעלם, איך אני יכול לגלות אמון כלפי אחרים?? ואיך אני יכול לחנך אחרים שיאמינו??

הגמרא אומרת (ברכות יט.): "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה - אל תהרהר אחריו ביום, שמא עשה תשובה. 'שמא' סלקא דעתך? אלא: ודאי עשה תשובה." למה בוודאי עשה תשובה? מאיפה הוודאות שהוא עשה תשובה? תלמיד חכמים נקראים בגמרא 'חברים', מדוע הם נקראים חברים? "כי חברתם זה לזה חברה נאמנה (רמב"ם), פירוש המשניות, דמאי פרק ב', משנה ג', ד"ה 'חבר')". תלמיד חכם שהוא נאמן לעצמו, אז הוא נאמן לאחרים, אבל מי שלא נאמן לעצמו, הוא לא יכול להיות נאמן לאחרים.

למה רוב בני האדם האמונה שלהם בקב"ה היא חסרה מאוד? האם זה מתחיל במה שחסר להם אמונה בקב"ה? לא, זה מתחיל בזה שחסר להם אמונה בעצמם, ולכן, כיוון שחסר להם אמונה בעצמם, אז האמונה כלפי הקב"ה בוודאי חסרה. אם נצייר למעשה אדם שנאמן לעצמו, אדם שנאמן לעצמו זה אדם שיש לו אמת שהוא חי איתה והוא מנסה להתאים את עצמו לאותה אמת, כשהוא שוגה, כשהוא נופל, כשהוא טועה, הוא מכיר בנפילה, הוא מכיר בשגיאה, הוא מכיר בטעות, אבל הוא מנסה מיד לחזור לאותו מקום שהוא מאמין לו.

מקום התינוק שבנפש

כל אמונה, זה שהאדם חוזר לנקודה הראשונה שאותה הוא מכיר, להבין ברור, זה אמונה! הנקודה הראשונה שהתינוק מכיר זה האמא שלו לשם הוא חוזר. לכל אחד מאיתנו יש געגועים לחזור להתחלות שהוא מכיר, לילדות שהוא מכיר, למקומות הנעימים של ההתחלה, הוא נאמן לנקודה הראשונה שאותה הוא מכיר.

כשכל אחד מאיתנו נולד, האם היינו תמימים? כל אחד ואחת מאיתנו כשנולדנו היינו תמימים, איפה התמימות הזו? האם מישהו רוצה לחזור לאותה תמימות של הילדות הקטנה מאוד? הרבה בני אדם יאמרו "אם אני אהיה כל כך תמים איך אני אעשה עסקים? כולם ירמו אותי..." האם יש תשוקה אמיתית, לחזור למקום התמים הזה בנפש? המקום התמים הזה בנפש הוא המקום שעליו נאמר "כְּגִמְלַל עָלַי אָמוֹ" (תהילים קלא' ב'), כל מי שהוא מאמין למשהו אחר, הוא הולך אחריו בתמימות "תְּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים יח' יג') האמן בו ואז אתה הולך אחריו בתמימות.

לפי זה עכשיו להבין ברור, הסיבה שבני אדם אין להם אמונה, זוהי מחמת שהכוח של התמימות שבנפש שינקנו בילדותינו

נעלמה, נסתרה, מכוסה, עכשיו צריך למצוא דרך למעשה, איך חוזרים, כל אחד מאיתנו למקום של התינוק שבו שבנפש.

מתי חיינו חיים יותר טובים כשהיינו תינוקות או עכשיו כשאנו גדולים? כל אחד ואחת שראו תינוק קטן שמח, האם אנחנו מתגעגעים לחזור לאותו מצב? למי יותר טוב בחיים? האם לתינוק יש חובות? משכנתא? הבנק לקח לו את הדירה? יש סכסוכים בין בני זוג אצל התינוק? מפריעים לו לישון? אז איפה החיים יותר טובים? מי ישן יותר טוב בלילה? בוודאי שהתינוק! אז האם אנחנו רוצים לחזור להיות תינוקות? יש שיאמרו שלא, כיוון שכבר הספקנו לעשות הרבה מעשים טובים שבתור תינוקות עוד לא עשינו. אנו שואלים, האם אפשר לעשות כל כך הרבה דברים טובים ויחד עם זאת להיות כל כך תמים כמו תינוק? אנחנו יכולים לראות ילדים קטנים שוכבים לישון בידיים פשוטות כמו שאין להם שום טרדות. צריך להבין שהכוח של האמונה נותן לבן אדם ללכת לישון במיטה בלי דאגות כמו תינוק, אבל ביחד עם המעלות של המבוגר שהוא פועל ועושה דברים טובים.

כאשר תינוק הולך לישון בעגלה ואמא שלו צריכה לצאת מהבית, מה היא עושה? היא כמובן שומרת עליו והכל בסדר. כל אחד מאיתנו הולך לישון בלילה, מה קורה עם נשמתו כשהוא ישן? לאיפה היא הולכת? האם גם היא נוסעת בעגלה? מדוע אדם לא מפחד שהנשמה תלך למקומות לא טובים? הרי אנחנו מאמינים שהנשמה יוצאת מהגוף בלילה, מי שומר שהיא תלך למקום הטוב ולא תלך למקום הלא טוב? כידוע, אחד מהסיבות שחולמים חלומות לא טובים, זה מחמת שנפש עלתה והיא משוטטת במקומות לא טובים ולכן היא חולמת חלומות לא טובים (עיין בזהר פרשת לך לך, דף פג'), אז כשאדם הולך לישון הוא רגוע או שהוא חושש?

איך אפשר ללכת לישון רגוע? איזה פסוק אנחנו אומרים לפני שאנחנו הולכים לישון? "בְּיָדְךָ אֶפְקֵיד רוּחִי" (תהלים לא' ו'), בידך אפקיד רוחי, זה כמו תינוק שהולך לישון והוא יודע שהאמא תסדר את כל מה שהוא צריך!

למעשה, אדם הולך לישון ושוכב במיטה, האם הוא מסוגל להרגיש שהוא תינוק קטן והוא נמצא בידיים של הקב"ה, והקב"ה יקח את הנשמה שלו ויעשה בה מה שצריך, כמו שאמא מטפלת בתינוק קטן? מי שהולך לישון ככה, דבר ראשון מובטח לו שהוא ישן יותר טוב ובבוקר שהוא יקום הוא בוודאי יהיה יותר רענן אבל זה בתנאי שלפני שהוא הולך לישון, הוא עושה תשובה. הוא מאמין לעצמו שכל יום הוא באמת עושה את מה שהוא חושב שצריך לעשות, כשהוא מאמין לעצמו, אז הוא יכול להאמין לבורא עולם ולהפקיד את הרוח שלו בידיו כמו תינוק, וזה כמו תינוק שלא טעם טעם של חטא.

מקום התמימות שבנפש בגילוי

עכשיו ננסה להבין למעשה, כאשר אנחנו מנסים לחנך ילדים, שיש בהם תמימות, בהתחלה של הדרך, זה מגיע מהמקום התמים בתוך עצמינו, דבר ראשון צריך של אחד מאיתנו יאמין שהוא יכול לחזור למקום התמים העמוק הזה בתוך הנפש, צריך להבין שמי שיוכל להגיע למקום הזה, כל החיים שלו יראו אחרת, אנחנו נראה לפנינו אדם מבוגר, פיקח, חריף, ממולח ועם זאת תמים כמו תינוק, זו צורת החיים של אדם אמיתי, מהמקום הזה ראשית צריך להבין שאפשר לחנך חינוך אמיתי לאמונה, יש כאלה שחושבים שבשביל לחזור להיות תמים כמו תינוק צריך להתגלגל עוד הפעם, אבל מי שבאמת מחפש חיים אמיתיים פנימיים, צריך למצוא את הדרך, איך לחזור לאותו מקום, המקום הזה קיים בנפש שלנו, רק הוא מכוסה, הוא נעלם, אבל הוא קיים בנפש ל כל אחד ואחת מאיתנו.

פעם אחת כשנסעתי לארה"ב, יצאתי מהבית בלי שום דולר, בשביל להרגיש, לא שיש לי אלף דולר בכיס שאם אני אתקע אני אוכל להסתדר, אחת הפעמים שהגעתי לארה"ב לבד, הייתי בשדה התעופה, היו צריכים לבוא לקחת אותי ואיחרו, אני לא יודע אנגלית, ננסה לחשוב איך אדם מרגיש כשהוא לבד בשדה התעופה ולא יודע את השפה? זהו מבחן מאוד מאוד טוב ונעים לנפש, האם אתה באמת מאמין כמו תינוק בקב"ה שהוא יעזור לך להגיע לאן שאתה צריך? היום בני אדם בוטחים באלף דולר שבכיס ובטלפון הסלולרי שביד שהם יוכלו לסדר את עצמם, הקב"ה שלהם זה אלף דולר וטלפון סלולרי.

התמימות היא כל כך נפלאה, כל כך מתוקה בנפש, אם אדם ינסה לעשות תרגילים למעשה, שהוא מנסה להעמיד את עצמו במצבים שבהם הוא באמת מנסה ללכת עם הקב"ה בתמימות להאמין לו שהוא באמת יעזור לו, יכוון אותו ויביא אותו להיכן שצריך.

אני הרבה פעמים חושב על זה, יום אחד הרי כל אחד יוצא מהעולם, הנשמה יוצאת מהגוף, לאיפה הנשמה הולכת? היא צריכה לעלות למעלה. אבל מה יהיה אם אף אחד לא יבוא לקחת אותה? לא יקחו אותה לגן עדן ולא ולגהינום אלא היא תישאר כאן, מה היא תעשה? תעצור טרמפ? תתקשר למישהו שיבוא לקחת אותה? שם האדם צריך להיות בטוח ונאמן שהקב"ה ידאג שמישהו יקח אותו.

ילד הולך ללמוד בבוקר בחיידר או בבית"ס, הוא בטוח שיבואו לקחת אותו בסוף היום? כן! למה? כי הוא תמים! זוהי

התמימות שאנחנו צריכים לגלות בתוך הנפש של עצמינו! זה נשמע מאוד מאוד רחוק מהעולם שבו אנחנו נמצאים. העולם שבו אנחנו נמצאים הוא מאוד מורכב, ואנחנו תולים את עצמינו בהרבה מאוד דברים. אם האדם אינו תמים והוא תולה את עצמו בכל כך הרבה דברים, איך הוא יכול באמת להגיד לכן שלו בנאמנות שיאמין לבורא עולם אם כל החיים שלו עצמו הם הפוכים??

אם האדם באמת תמים עם הקב"ה, אם המקום של הילד התמים שגדל אצל האמא שהאמין בה גלוי אצלו, אז הכוח של האמונה נמצא אצלו בגלוי והוא משתמש בו כלפי בני אדם במידה מסוימת ובעיקר כלפי הקב"ה, מכוח כך הוא מגדל ילד שיאמין!

כיצד להגיע למקום התמימות שבנפש

עכשיו ננסה לצייר את הדברים באופן מעשי איך מגיעים לאותו מקום, לכל אחד מאיתנו יש שני סוגי רשמים שמצטרפים במשך החיים, האחד זה הזכרונות שבמוח והשני זה ההרגשות שבלב. הרבה מאוד מחשבות עברו על כל אחד מאיתנו, חלקם אנחנו זוכרים יותר חלקם פחות והרבה מאוד הרגשות עברו על כולם.

יש כוח של שכחה, אדם לוקח את אותו כוח וכביכול מרוקן את כל המוח, כאילו הוא מעולם לא זוכר כלום, יש כוח של שכחה בלב שהאדם מרוקן את הלב, כאילו הוא לא חווה שום חוויה, אם אדם מצליח לרוקן את המחשבה שלו והלב הוא מגיע למקום הראשון של המחשבה שלו ולמקום הראשון של הלב, המקום הראשון הזה הוא נקי וטהור! כמה אנשים עברו התקפי לב? כמה אנשים עברו צינתור? ישנה עצה פשוטה, אם אדם מרוקן את החוויות שהיו אצלו בלב, יש לו לב כמו תינוק, רך, נתאר לעצמינו אדם שהוא חי שהוא לא זוכר את כל הצרות שהוא עבר מהיום שבו הוא נולד, הוא לא זוכר את כל הבעיות שהיו לו מיום היוולדו, שם הוא נהיה תמים גמור.

למעשה: אדם יושב בשקט, מרוקן את המחשבות, לאט לאט הוא מרגיש שהוא מגיע למקום השקט ביותר, כל החוויות שהיו לא נגעו במקום השקט הזה, שם אנחנו עדיין תינוקות, אנחנו עדיין תמימים!

אנחנו לא אומרים רעיונות או וורטים, אנחנו מדברים למעשה מי שרוצה להגיע לאותו מקום יכול להגיע לשם.

לפעמים אני פועל יום שלם, מבוקר עד ערב וב 22:00 יש שיעור, אני כבר מגיע תשוש לגמרי, אני יושב כמה דקות בשקט, מרוקן את הכל, כאילו קמתי בבוקר חדש, עכשיו אני מתחיל מהתחלה, שאלתי הרבה יותר מפעם אחת בני אדם האם הם מרגישים שזה השיעור האחרון ביום אחרי 10-11 שעות עבודה רצופים, שומעים בהקלטה האם יש הבדל, התשובה היא, לא. למה לא? כי האדם רוקן את הכל ומתחיל מנקודת התחלה.

זה כוח שאפשר להשתמש איתו עמוק מאוד לאורך על החיים כולם, זה הכוח שהאדם מרוקן את הכל, הוא נוגע במקום הפנימי של עצמו, במקום התמים של עצמו, שם הוא עומד מחובר לקב"ה באמונה אמיתית, מחובר לנקודה כמו שהוא נולד, זו עצה מעשית לחיים מאושרים למעשה אפילו רק מצד הטרדות שבעולם, יש מישהו שהוא מרגיש שהוא לא תשוש, האם אנו מכירים כאלה בני אדם? תשושים גופנית ותשושים נפשית, כמה בני אדם רעננים נפשית? "...דְּשֵׁנִים וְרַעֲנָנִים יְהִיּוּ לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר ה'..." (תהילים צב' טו', טז'), איך יכול להיות שתלמידי חכמים כשמזקינים הם דשנים ורעננים? אלא, זו דרך חיים איך האדם רענן מההתחלה כל הזמן.

ילדים על דרך כלל יש להם מרץ, מרץ נעורים, מה קורה עם המבוגרים פתאום? האם מישהו רוצה להיות תמיד צעיר ברוחו? איך עושים את זה? מרוקנים את הכל ומתחילים מנקודת התחלה כל הזמן.

אנחנו פוגשים בני אדם ופוגשים גם את עצמינו, יש כל כך הרבה בעיות וכל כך הרבה צרות ובני אדם כל כך תשושים, מטלות החיים הם כל כך רבים, אם אנו רוצים לחיות ממקום רענן ולא ממקום שנגרר ע"י התשישות והעומס של החיים, יש כאן צורה שורשית פנימית שמעמידה את האדם בצורה שהוא רענן פנימי תמיד.

מתוך מקום התמימות ניתן לחנך ילדים לאמונה

עכשיו נבין נקודה בקשר לחינוך ילדים, אדם מדבר עם בנו, אמא מדברת עם בתה או להיפך, האם הם מדברים באותה שפה? הרי כל אחד נמצא בעולם אחר לגמרי, אם לאדם יש כוח להיות רענן, אז הוא חי באותו מקום מסוים שהילדים שלו חיים, יש לו שפה משותפת עם הגיל הצעיר אפילו שהוא מבוגר, ככל שאדם נעשה מבוגר, הוא נעשה מנותק יותר מהגיל הצעיר של העולם, ככל שאדם נעשה רענן מתוכו ומתחדש, יש לו כוח להשתתף גם עם גיל צעיר.

אבל יתר על כן, כאשר אנחנו רוצים לחנך בפרט ילדים בגיל הצעיר, הם תמימים, מאיזה מקום אנחנו מחנכים אותם? מהתמימות שבנו או מהציונים שלנו? מחנכים ילדים בגילאי 3-8 התמימות שלהם הרי גלויה, אם האבא או האמא מדברים ממקום מורכב שכלי טעון, איך נצפה שילד ישמע?! אבל אם הם מדברים מהמקום התמים שבתוכם, הילד וההורים מדברים מאותו מקום!

כלל שהאדם מרוקן את עצמו ונעשה תמים יותר, הוא נעשה מחובר יותר לתפיסה של הילדים, הוא חוזר לילדות שבתוכו והוא יכול להתחבר לילדים בצורה טבעית. זו לא טכניקה של צורת דיבור, זהו חיבור נפשי עמוק!

ההורים אוהבים את הילדים, אך האם יש להם שיג ושיח שהם מבינים אחד את השני היטב? על דרך כלל הילדים יאמרו שלא מדוע? כיוון שהילדים חושבים שלא שומעים אותם. וזה מדוע? מחמת שהמקום שממנו ההורים מדברים והמקום שממנו הילדים שומעים ומדברים הוא לא אותו מקום! אבל אם יש לנו מקום של הילדות שלנו בנפש בגילוי, זה כמו שני ילדים שמדברים אחד עם השני מאותו מקום, נקודת ההתחלה של הדיבור היא שונה, כל אחד מאיתנו מבין שאם הילד רוצה שהורה ישחק איתו במשחקים שלו ולא במה שמעניין את ההורה, אז ההורים יושבים על הריצפה ומשחקים איתו את המשחקים שלו, זה ברובד המעשה לגבי המשחקים, מה קורה עם הדיבור? אז אנחנו שמים לב שכאשר על דרך כלל אנחנו מדברים בפרט עם ילדים קטנים, יש לנו מנגינה שונה, אנחנו מנסים לדבר בצליל של ילד שמדבר, אבל זה מצד החיצונית של הדיבור, אך המקום בלב שממנו ההורה מדבר, האם הוא מדבר מאותו מקום של הילד שאיתו הוא מדבר? לא. כאן מונחת נקודת המרחק בין ההורים לילדים. אם ההורה יכול לחזור לאותו מקום של הילדות אצלו בנפש, אז מקום החיבור שלו לילד הוא הרבה יותר קרוב.

החיים תשושים, החיים מורכבים, הילדים נמצאים במקום של תחילת המרץ של החיים, אם אנו נוכל לשתף את עצמינו במרץ ההתחלתי שבו הם נמצאים, נצליח, להורה יש ניסיון בחיים והוא כבר תשוש ממנו וליילד אין עדיין, אז ההורה מנחה אותו, זה לא וזה לא וזה לא ואל תנסה אפילו, אך מהמקום של ההתחלה בנפש, ההורה יכול חוות את המקום שבו הילדים נמצאים.

הילדים, אפילו בגיל הנעורים, נמצאים במקום שהם מנסים כל הזמן להתחיל התחלות חדשות, אנחנו בתור מבוגרים, רוב הדברים הם דברים שכבר בדקנו אותם והגענו למסקנות, מקום ההתחלה שבנפש אצל המבוגר היא הרבה יותר קטנה, מה שאין כן אצל הילד, הכוח של הרעננות הזאת מחזיר את ההורים למקום שהם חווים את ההתחלות, בזה הם נעשים שותפים לילדים.

זה נכון בכלל כלפי עצם השיתוף עם הילדים, אבל זה נכון בפרט לחינוך של **האמונה** אצל הילדים, אם ההורה חזר למקום ההתחלה שלו בנפש והוא מדבר עם הילד במקום ההתחלה שלו בנפש, שם האמונה יכולה להיקלט, אבל אם ההורה מדבר מהמקום המורכב והעמוס אצלו בנפש והוא רוצה לדבר דברי אמונה שיקלטו אצל הילד, המקום הזה הוא לא מקום של אמונה, הדברים לא יכולים להיקלט, אולי הם יובנו בשכל, אבל הם לא חוזרים למקום הפנימי שלשם הם צריכים להגיע.

נסכם אם כן בס"ד את הדברים למעשה, בכל אחד ואחת מאיתנו בחיינו, מי שרוצה דרך של חיים לצאת מהעומס הגדול של החיים ולחיות חיים פנימיים רעננים, יעבוד על נקודת ריקון המחשבה וריקון ההרגשה, אז האדם חוזר לנקודת הראשית שבתוכו, הוא חוזר לנקודת התמימות שבה הוא נולד, שם הוא שמח, שם הוא מאושר, שם הוא רענן, שם הוא קשור לבורא עולם, מהמקום הזה בני הזוג צריכים לדבר ביניהם, מהמקום הזה צריך לדבר עם הילדים, מהמקום הזה מחנכים לאמונה, מהמקום הזה תבוא הגאולה השלימה במהרה בימינו, אמן!

שאלות שנשאלו בסוף השיעור:

1)

?איך שייך באמת לשכוח את כל מה שעברנו בחיים

תשובה – לא שייך לשכוח באופן גמור, מה שכן שייך זה שאדם יושב עם עצמו בנקודה של שקט ונותן למחשבות לזרום, המחשבות שטות כמו על פני המים, כל מחשבה שמגיעה, האדם נותן לה להמשיך הלאה, מודע אליה ונותן לה להמשיך הלאה, נותן לדבר לזרום ולאט לאט האדם ירגיש שהמוח הולך ונשקט ומתרוקן, צריך לתת לדברים לזרום בזמן של שקט בלי טרדות. זו לא שכחה גמורה, אבל האדם חוזר למקום שקט בנפש, כשהוא נכנס אח"כ לאותו מקום שקט בנפש, המקום הפנימי הזה מעולם לא חווה את כל המחשבות, הוא נשאר נקי, רק על מנת להגיע לשם צריך להשקיע את כל מה שסובב את זה ואז אדם מגיע למקום נקי, שקט ורגוע.

2)

מה קורה אם מנסים להשקיט את המוח, אך ממשיכים להגיע מחשבות לא טובות, כיצד ניתן להשקיט אותם?

תשובה - האדם צריך ראשית כל לזהות שכל המחשבות שבאות עליו הם לבוש על גביו והם לא הוא עצמו, אם לא עוזר לו לתת למחשבות לשוט, הוא צריך לצייר לעצמו ציור חושי כאילו שמהחשבה נכנסת דרך המצח ויוצאת מאחורה, לאט לאט הוא יוצר מעין זרימה של דבר שנכנס ויוצא, נכנס ויוצא והוא יראה שלאט לאט זה יושקט.

3)

אדם שחווה ילדות קשה, בשעת החזרה לילדות אז הוא מגיע גם לשם.

תשובה - אמנם הבעיה הייתה בילדות אך יציאתו לעולם הייתה ממקום רגוע.

4)

מי שחווה טראומת לידה, כך שיציאתו לעולם לא הייתה ממקום רגוע.

תשובה - בקצרה: האדם מורכב מגוף ונשמה, כל מה שדובר, דובר מרובד יותר נמוך, בשפה של גוף, על מנת שיהיה קרוב לבני אדם, כל אחד מאיתנו רואה תמימות של ילדים, אז זו שפה שהוא יכול להבין אותה וגם החזרה לשם יותר קלה, אדם שהתחלה של הלידה שלו הייתה קשה, אין לו ברירה אלא לחזור לראשית של הנשמה שלו ולא לראשית של הלידה של הגוף שלו ששם בוודאי שהנקודה הראשונה שלו היא נקיה וטהורה, אלא שנקודת הראשית של חזרה לנשמה היא הרבה יותר עמוקה וגבוהה, מי שחווה כזו מציאות של טראומה של לידה אין לו ברירה אלא לחזור למקום יותר פנימי, כולנו עדיף שנחזור לשם, רק הצענו בהתחלה, את הדרך היותר קרובה התחוננה.

5)

מה קורה כאשר מנסים לחיות במקום הזה, אך מה שקורה מסביב לא נותן, כל מאורעות החיים, וקשה להישאר במצב הזה.

תשובה - אם יש לאדם כל יום זמן של שקט, שעה או חצי שעה, ובזמן הזה הוא מחובר לאותו מקום, אז אפילו אם זה לא ישנה את החיים למעשה, אבל כיוון שיש לו זמן ביום שהוא מחובר למקום מאוד נקי, אז זה נותן לו כוח של רעננות, הרי כל אחד מאיתנו כל יום ישן, אז הוא ישן כל היום? לא. אלא זמן מסוים של שינה נותן רעננות לכל היום. זמן של חיבור למקום נקי פנימי שלא מעורבב ומורכב מכל הטרדות והעומסים של החיים, נותן לאדם כוח רעננות חזק, האם זה פותר את כל הבעיה? לא. האם זה משנה משמעותית את האיזון בכוחות הנפש? בוודאי שכן.

- [\[המיטב של בלבבי 1\]](#)
- [\[דרשות לציבור 2\]](#)
- [\[שיחות התעוררות 3\]](#)

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur> תשע"ד-הילד-הפנימי-תשע"ד

Links

- [1] <http://bilvavi.net/best.of.bilvavi>
[2] <http://bilvavi.net/droshos>
[3] <http://bilvavi.net/sichot>